

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **D. K.**

oskarżonego o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2026 r.,

wniosku prokuratora z dnia 23 lutego 2026 r. o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego: Zbigniewa Kapińskiego, Pawła Kołodziejskiego i Marka Siwka od rozpoznania skargi w sprawie III KS 47/25

na podstawie art. 42 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario* oraz art. 41 § 2 k.p.k. *per analogiam*

p o s t a n o w i ł :

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 lutego 2026 r. prokurator Prokuratury Okręgowej delegowany do Prokuratury Krajowej, działając na podstawie „art. 2 i 3 § 1 pkt 1 i 3 oraz art. 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2024 r., poz. 390 ze zm.) i art. 41 § 1, 42 § 1 i 45 § 1 k.p.k., a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – przez wzgląd na ochronę praworządności, praw obywateli i interesu społecznego”, wystąpił z wnioskiem o wyłączenie Zbigniewa Kapińskiego, Pawła Kołodziejskiego i Marka Siwka od

rozpoznania skargi w sprawie III KS 47/25 oraz przekazanie tejże sprawy składowi orzekającemu stanowiącemu sąd ustanowiony ustawą, niezawisły i bezstronny.

Podniósł przy tym, że:

- wskazane osoby nie mogą tworzyć i nie tworzą sądu realizującego prawo obywateli do sądu ustanowionego ustawą, niezależnego, bezstronnego i niezawisłego, które zostało przyznane przez art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm.) oraz w art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a w konsekwencji nie mogą orzekać z uwagi na wadliwość ich „powołania” do Sądu Najwyższego w procedurze przed niespełniającym wymogów konstytucyjnych gremium będącym wyłącznie z nazwy Krajową Radą Sądownictwa,
- nie respektują Konstytucji RP oraz prawa unijnego i orzeczeń trybunałów europejskich tak w aspekcie popierania przez nie sprzecznych z ustawą zasadniczą i prawem UE zmian w sądownictwie wprowadzonych w latach 2017-2023, czego przejawem było ubieganie się przez nie o stanowiska sędziów Sądu Najwyższego przed niespełniającą wymogów konstytucyjnego organu Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jak i działań podejmowanych w trakcie ich bytności w Sądzie Najwyższym, czego przejawem jest przystępowanie przez nich do rozpoznawania spraw oraz rozstrzyganie wniosków o zbadanie bezstronności i niezawisłości, a także o wyłączenie osób znajdujących się w tożsamej co one sytuacji prawno-faktycznej, a nawet dotyczących ich samych,
- orzekanie przez nich w przedmiocie wniosku o wyłączenie w sprawie, w której do rozpoznania kasacji wyznaczono osoby powołane do Sądu Najwyższego z tożsamą wadą prawną, bo w konkursie przed niespełniającą standardów konstytucyjnych KRS, a zatem których sytuacja prawno-faktyczna w SN jest taka sama, stanowiłoby przejaw orzekania we własnej sprawie, a zatem nastąpiłoby ze stanowiącym

bezwzględny przyczynę odwoławczą naruszeniem przepisu art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. i z przełamaniem ujętej w nim zasady *nemo iudex indoneus in propria causa*,
- rekomendacja do powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego udzielona im przez gremium jedynie z nazwy będące Krajową Radą Sądownictwa – bo niespełniające wymogów przewidzianych dla takowej Rady przez Konstytucję RP – stanowi w realiach niniejszej sprawy okoliczność wywołującą uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności, rozumianej jako zdolność do zachowania obiektywizmu w przedmiotowej sprawie, którą to wątpliwość wzmaga z jednej strony wyrażana przez nich aprobatą dla destrukcyjnych zmian w wymiarze sprawiedliwości wprowadzonych w latach 2017-2023 oraz ich czynny w tym udział, czego przejawem było uczestnictwo w konkursie przed niekonstytucyjną KRS, a z drugiej – lekceważenie przez nich prawa unijnego, orzeczeń TSUE i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, co powoduje, że dopuszczalnie do orzekania przez nich w niniejszej sprawie doprowadzi do wydania rozstrzygnięcia z rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zgodnie z zarządzeniem nr 21/2025 Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Karnej z dnia 25 listopada 2025 r., powyższy wniosek bez rejestracji został przedstawiony sędziemu sprawozdawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek należało uznać za niedopuszczalny, co skutkowało pozostawieniem go bez rozpoznania. Stąd też Sąd Najwyższy władny był wydać postanowienie z udziałem sędziego, którego dotyczy wniosek. Wynikający bowiem z art. 42 § 3 k.p.k. obowiązek powstrzymania się sędziego od udziału w sprawie ma bowiem zastosowanie i uzasadnienie tylko wtedy, gdy wniosek o jego wyłączenie w ogóle podlega rozpoznaniu. Natomiast, gdy zachodzi podstawa do pozostawienia wniosku bez rozpoznania, nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż sędzia, którego ten wniosek dotyczy, nie może brać udziału w wydaniu takiego orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 21 lipca 2011 r., I KZP 6/11, OSNKW 2011, nr 8, poz. 66; wyrok SN z dnia 15 listopada 2013 r., III KK 227/13; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2026 r., II KB 118/25; postanowienie SN z 15 stycznia 2026 r., I KK 424/25; D. Wysocki, Glosa do postanowienia SN z 21 lipca 2011 r., I KZP 6/11, OSP 2012, z. 3, s. 207-209; J. Kosonoga w: *Kodeks postępowania karnego. Tom I.*

Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Lex 2017, art. 41, teza 73-74; M. Rogacka-Rzewnicka w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów*, red. D. Szumiło-Kulczycka, Lex 2022, art. 41, teza 3; H. Paluszkievicz w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. K. Dudka, wyd. 3, Warszawa 2023, art. 41, teza 11; D. Świecki w: *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, Lex 2025, art. 41, teza 18-19; W. Jasiński w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, wyd. 7, Legalis 2026, art. 41, Nb 20 wraz z powołaną dalszą literaturą).

Z treści art. 41 § 1 k.p.k. wynika, że sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności w danej sprawie. Realne uzasadnienie twierdzenia o istnieniu wątpliwości co do bezstronności sędziego musi odnosić się do takiego zachowania lub postawy sędziego na sali rozpraw lub poza nią, względnie innych okoliczności o charakterze faktycznym, z których mogłoby wynikać, że sędzia jest, czy też nawet może być, w określony sposób nastawiony do uczestników postępowania lub do sprawy, co w rezultacie byłoby realnym zagrożeniem dla sprawiedliwego jej rozstrzygnięcia, gdyż istnieje uzasadniona wątpliwość o stronniczość sędziego.

Żadna okoliczność relewantna z punktu widzenia art. 41 § 1 k.p.k. nie została w przywołanym wniosku podniesiona. Nadto, fakt fałowego składania wniosków tej samej treści w różnych sprawach, uzasadnia przekonanie, że mają one na celu wyłącznie destabilizację prowadzonych w Sądzie Najwyższym postępowań. Autor wniosku odwołuje się do okoliczności powołania sędziów, a więc do faktu o charakterze ustrojowym, opartym wprost na przepisach Konstytucji RP i nie podlegającym weryfikacji w żadnym postępowaniu (kwestia naruszenia zasady *nemo iudex indoneus in propria causa* zapewne jest wynikiem błędu redakcyjnego – pozostałość z pisma w innej sprawie – gdyż przedmiotowa sprawa nie dotyczy wniosku o wyłączenie, a rozpoznania skargi na wyrok sądu odwoławczego). Poza tym odwołuje się do czynności orzekania w sytuacji, gdy czynność ta jest integralnie związana z faktem powołania na urząd sędziego, należąc do ustrojowych, mających umocowanie konstytucyjne i ustawowe obowiązków sędziego. W tym stanie rzeczy, w sytuacji instrumentalnego wręcz posłużenia się regulacją zawartą w art. 41 § 1 k.p.k. przez prokuratora, należało

stwierdzić, że wniosek nie mógł uzyskać dalszego biegu procesowego, a jedyną możliwą decyzją było jego pozostawienie bez rozpoznania.

[J.J.]

[a.ł.]